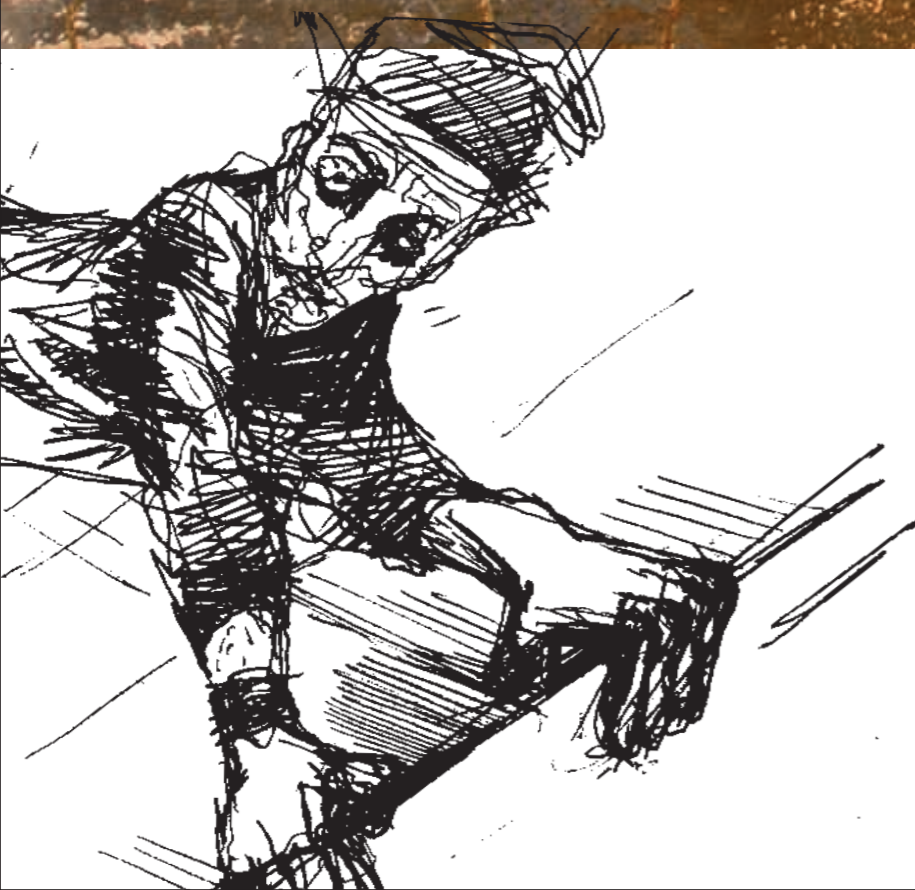

MIROSLAV KOŽELUH

POVÍDKY
VO NIČEM
ZDENĚK LORENZ

REZAVEJ VOKAP

Viseli jsme tam jak kašpaři. Já na kraji střechy nacpanej do starýho vokapu, nad třicetimetrou hloubkou toho blbýho činžáku, on zakouslej do mý ruky jak buldok. Svoje ruce měl zaměstnaný kuffíkama, do kterejch narval dolary z naší kasy dole v kšeftě, nožky mu klimbaly ve větru. Sakra, Pikaso, kdes tenkrát byl, když jsem ho na tý střеше dohonil... To by byl vobraz lepší než deset Guernik.

Nechtěl se pustit a ty prachy taky nechtěl pustit. Držel jsem se jen taktak, dokud ten rezavej vokap nezačal skřípat. To už bylo vošajslich.

Říkám mu, „Bille, nechceš si dát k vobědu něco jinýho než moji haksnu?“ Nic neřek, jen zahryzle mlčel... Vokap skříp jak vzteklý zuby... „Bille,“ zase jsem projevil zájem vo konverzaci, „Bille, co ženský?“ Nic, buzerant jeden... Tak ty modřiny na ruce už asi na tetování nesvedu... „Bille, napadlo mě, víš, jakej je rozdíl mezi Billem a debilem? Ne? No přece to DE...“

Začal se tak řehtat, že votevřel tu držku a povolil stisk. A jak se ztrácel v tý hloubce, říkal jsem si, jestli já bych neměl jít dělat místo vochranky zábavný pořady do televize.

VÁNOČNÍ

Seděl jsem na hajzlu a z rypáku mi kapala krev. Trochu víc jsem sklonil hlavu, aby mi netekla do spodek, natažených jak prcguma mezi mejma kolenama. Kapalo to pak na dlaždičky a ty červený tečky dělaly takový souhvězdí, jako co svítěj na noční obloze. Akorát, že tyhle byly červený a na dlaždicích mýho hajzlu.

Ale, nemohl jsem za to... Prostě mě ten týpek hrozně nasral!! Měl si hledět svýho panáka a ne do mě rejt. Přišel jsem jen na frňana, když jsou ty Vánoce, a chtěl zase v klidu vodejít, ale chyt mně za loket.

„Tady chlastat nebudeš, BUZNO !!!!“

Jeho ksicht jsem měl centřák před nosem a děsně mu smrdělo z huby.

„Seš předělaná buzna,“ syčel a při tom se potil, „předělaný buzny já poznám!“

„To jako z vlastní zkušenosti?“ pokusil jsem se o vtip. Pak mi ji natáhnul a to neměl dělat... Mám sice pořád jemný ruce, ale v kosmeřáku jsem nebyl sakra dlouho!

Na pultu, u kterýho jsme stáli, ležel takovej blbej popelník s ouškem... něco jako... ne, to se nedá popsát, ale těžkej. Křísnul jsem mu s ním po držce, že vodlít dva metry a sroloval tam nějaký stolky.

„Haloo, vy tam...“ zařval číšník a zdekoval se za roh. Hodil jsem mu na pult nějaký prachy, aby nevolal fízly, a raději honem vypadnul.

Asi mi ten xindl přerazil v nose chrupavku... Furt to teče. Sedím tu na hajzlu a tvořím souhvězdí. Za chvilku utrhu dva kusy toaletáku... Jedním si utřu pipinu a druhým tu krev na podlaze. Některý lidi prostě ani dneska nepochopěj, že už existuje rovnost mezi pohlavíma.

KOČKY ČESNEK NEMUSEJ

Vzal sem Micinu na vejlet. Za ten tejden, co sem byl ve vazbě, jasně že nevinně, si to zasloužila. Posrala mi celej byt, ale co mohla holka dělat. Sežrala taky jedny boty a kus kytky. Ta kytka byla tchynin jazyk, asi proto se tak pozvracela... Normálně zvířátka nemusim, ale tahle kočka byla taková voranžová, čuměla na mě z kontejneru, jako by říkala: „Hele, ty na dně, já na dně, co to dát dohromady, brouku?“

Tak sem jí lapnul za krkem, vocákal z ní ten sajrajt, ve kterym se válela, a dotáh domů. Byla šťastná a třela se mi o nohu, když sem si ji posadil na borce, třít nechtěla, holt asi mladá holka... Ale koukala krásně zeleně. Jako ta mrcha, co mi ji dali voddělat před tím měsícem. Jasně, já vím, že nic nemaj, zabásli, pustili, ať se její rodina mafiánská třeba staví na hlavu,

na mě nemaj... No, konec večerničku, mám Mícu a na mě nemaj ani poldové. Moje alibi je dokonalé, ale neřeknu, co to je, protože i vy byste mohli hned běžet a cajdat buď jim, nebo pisalům.

Řek sem to akorát ted' mojí voranžový Míce, která řve hlady. Fakt ty zvířata jsou lepší než lidi, takový bezelstný, vopravdový, poznaj instinktem to pravý. A že já nejsem žádná držgrešle, vyrazíme do Globusu pro něco na zub, zaslouží si to. „Hele, Míco,“ povídám, „tamhle chlap na kole rozváží pizzu, kašlí na granule, holka, jede k nám, dáš si dobrotu!“

Příjemnej kluk, srandovně podobnej tý štětce, co jsem jí sejmul, fakt by to mohl bejt její brácha, kdyby chtěl mít problém.

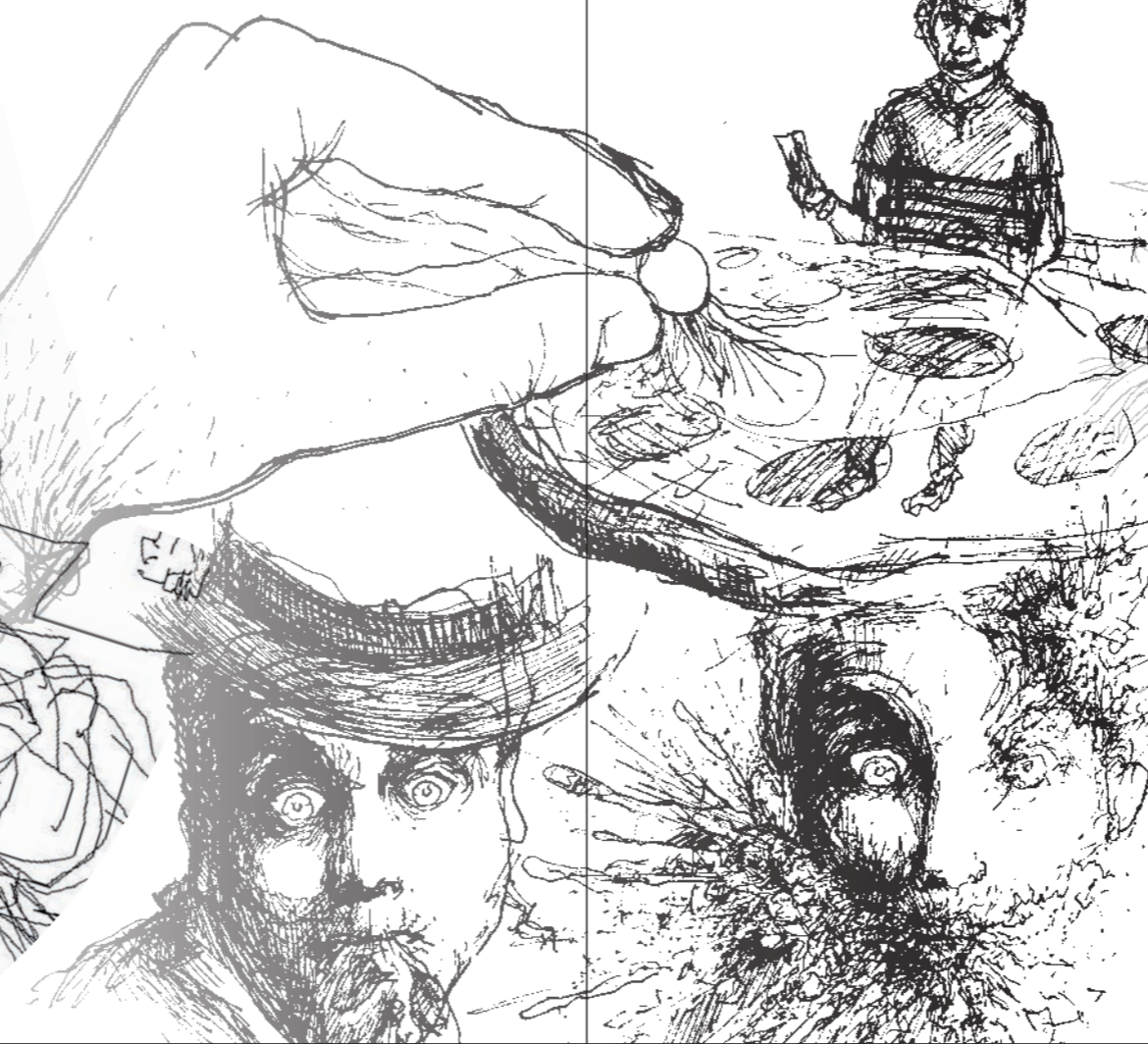
„Jednu česnekovou se šunkou?“ ptá se. Pizza krásně voní, cpu jí Míce, ale nechce, tak se zahryznu. Kruč! Je tam nákej blbej drátek, zabrní to na amalgámový blombě... A pak mi výbuch roztrhne celou hubu.

Vypadá to, že se hrozně řehtám, ale řehtá se ten zmetek na kole, asi fakt její brácha, co rozumí bombám.

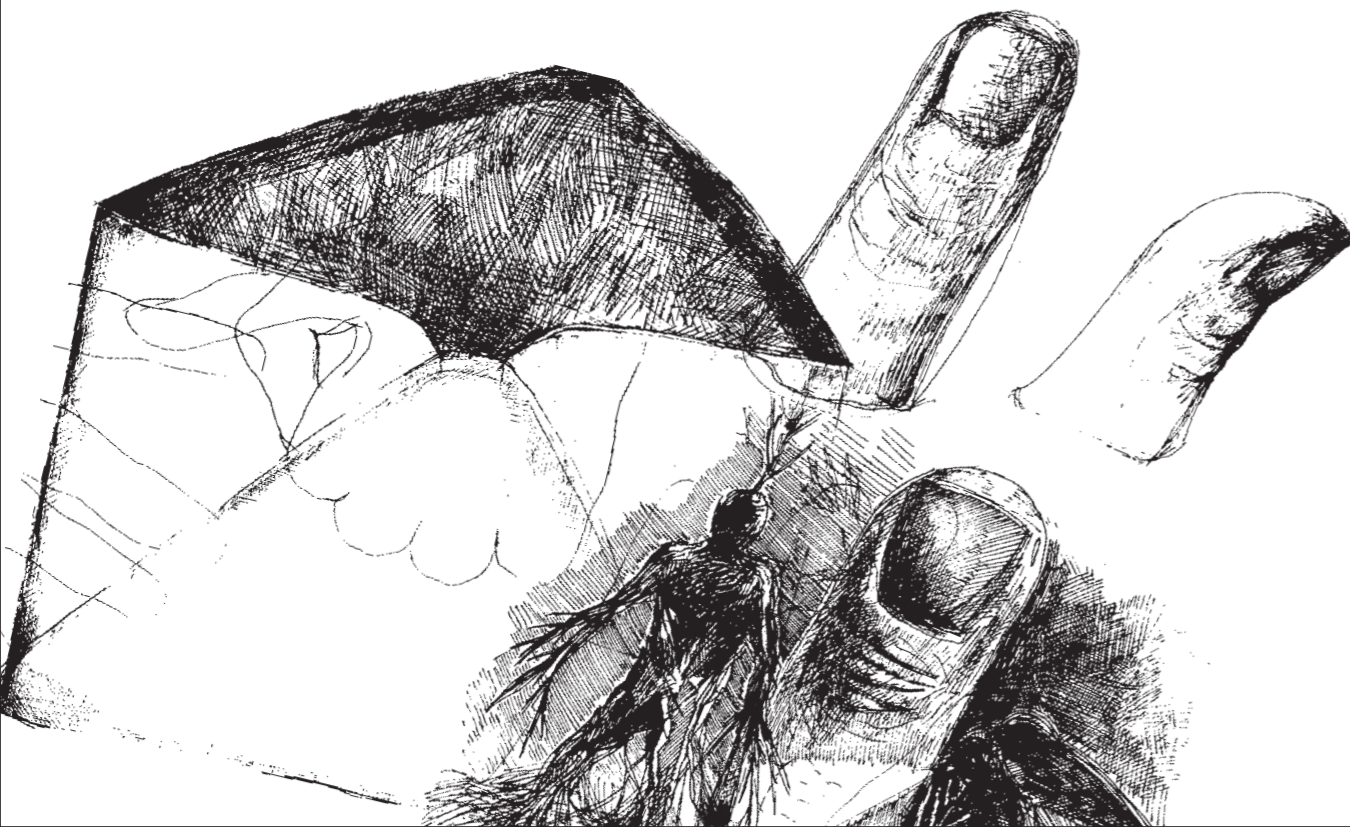
Míca upaluje pryč za kocourama, kličkuje mezi mejma zubama a mozgem na chodníku a je v pohodě. Nevěděl jsem, že kočky česnek zrovna nemusej...

Věnováno Vernonu Sullivanovi, který by v tomto roce oslavil 91. narozeniny. Z. L.

NOVOROČNÍ

Stál u schránky a držel ten palec. Na nehtu byl perleťovej lak, co jí koupil k Vánocům, a v krabičce ještě lístek, na kterým někdo tužkou naškrábal: „Zbytek za 300 tisíc.“ A nějaký číslo mobilu.

Je to moc, nebo málo za dvacetiletou holku, napadlo ho...15 tisíc za rok života... Ty prachy asi potřebujou fakt rychle... Normálně se posílá nejdříve malíček. A oni rovnou palec!

Říkal si, proč a kam mu před týdnem zdrhla, když nebyl žádnéj důvod, milovali se... A vono je to takhle!!!

Znovu zašátral v poštovní schránce a vytáhnul ještě barevný novoroční přání od rodičů: „Novomanželům v Novém roce hodně štěstí! Ať vám to klape jako dosud! Držíme vám palce!!! Táta a máma.“

PŘÍPAD

Měli ho na mušce. „Slezte dolů, občane!!!“ Zařval ten policajt nalevo. Druhej, vpravo, byl mladší a klidnější, ale boučačku už měl taky odjištěnou .

„A když neslezu...?“ zeptal se ten muž sedící na kovové konstrukci, kterou namontovali na zábradlí mostu sebevrahů před měsícem, aby z něj už nikdo neskočil.

„Sundám vás, kurvanesertemě, normálně vás sundám!!!“ Zařval zase ten nervák vlevo.

„To si pomůžete,“ usmál se smutně muž a pohlédl do propastí pod sebou.

Trochu se mu třásla ruka, kterou se držel pletiva konstrukce, ale věděl, že někdy člověk nemá na vybranou. Že, i kdyby chtěl, aby to dopadlo jinak, teď už to dopadne v každém případě stejně.

ZMOKLÁ OVCE

„Zase tam je, tatínku,“ vzlykl Alfréd, „pod postelí...“ Z peřin vykukovala jeho rozježená hlava s doširoka rozevřenými očima, zorničky kulaté strachem. „Fredíku, pod postelí nic není, už ani nočník tam nemáš. Jsi velký kluk, který se zase asi díval v televizi na horor, že jo?!“ Tatínek Ed mu uhrábl rukou vlasy z čela. Na dlani mu zůstala mokrá stopa potu. „Nemáš horečku?“ „Ne... jen se bojím. Pod postelí je zase to chlupaté zvíře a chce mně ukousnout hlavu. Má žluté špičaté zuby a smrdí jako zmoklá ovce!“

„Frede, nevymýšlej si!!! Ty nemůžeš vědět, jak smrdí zmoklá ovce... To já bych ti mohl vyprávět, dědeček jich měl pět a já je musel vodit na pastvu v každém počasí... Ale ty jsi městské dítě...“ Ed přestal vzpomínat a zvedl se, že raději zajde pro teploměr. „Nechod' pryč, tati, čeká na to, až budu sám!!!“ Alfredovy ruce se zaklesly do jeho rukávu. Opět

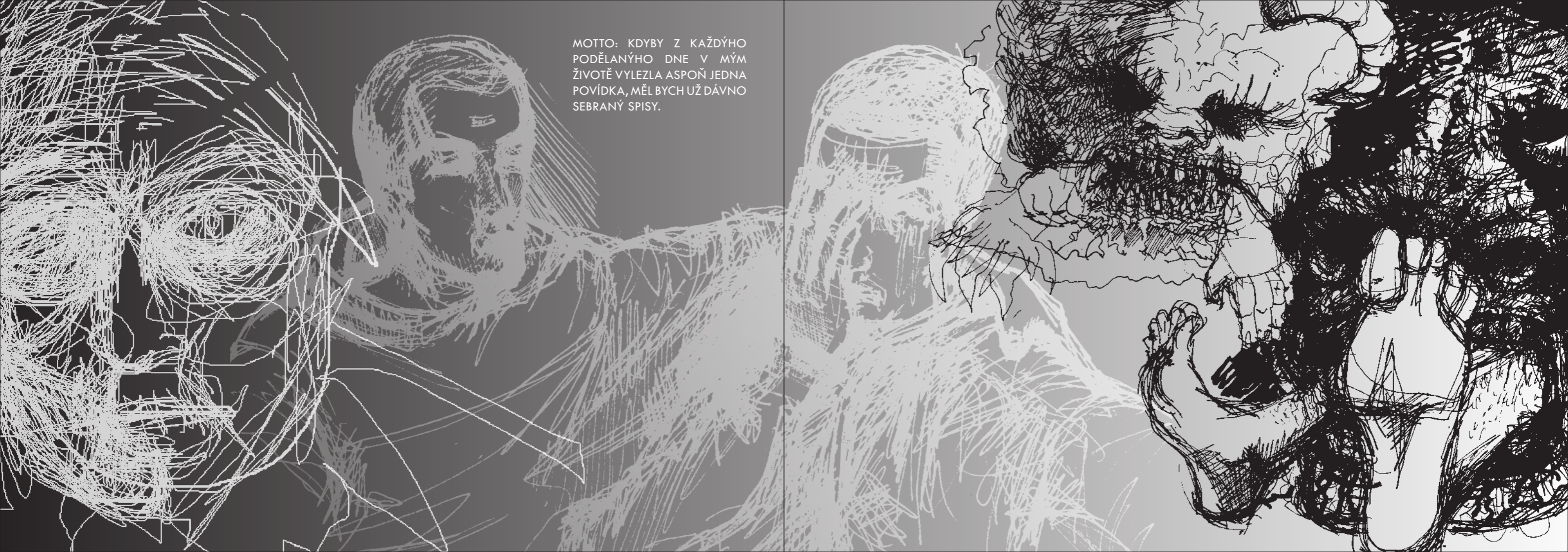
si sedl na okraj postele a náhle ten pach zmoklé ovčí vlny ucítil. Synku, synku, jaké vzpomínky ve mně ještě vyvoláš... „Když mi bylo deset, jako tobě, také jsem si vymýšlel různé...“ „Ale já si nevymýšlím, tati!“ Přerušil ho Alfréd. „Tak dost!“ Edovi došla trpělivost. „Tvá máma na mě čeká, a když nepřijdu, zase usne.“ Uvědomil si nevhodnost toho, co právě řekl. „Tak dobře, přesvědčíme se, že pod postelí nic není...“ „Neee, ono to tam JE!“ Ed vstal a přinesl z kuchyně baterku. „Tak ono to tam je a ty se ho bojíš. Tak mu dáme co proto.“

Poklekl a sklonil se. Musím ještě níž... Lehl si na břicho a vsunul se pod postel. Pach zmoklé ovce teď ucítil velmi intenzivně. Rozsvítil baterku. Pruh světla osvětlil něco velkého černého přikrčeného a chlupatého. Bleskurychle to rozevřelo tlamu s dvojitou řadou žlutých špičáků a jedním cvaknutím mu to ukouslo hlavu.

MOTTO: KDYBY Z KAŽDÝHO
PODĚLANÝHO DNE V MÝM
ŽIVOTĚ VYLEZLA ASPOŇ JEDNA
POVÍDKA, MĚL BYCH UŽ DÁVNO
SEBRANÝ SPISY.

**Pár slov o autorovi povídek,
Zdeňku Lorenzovi**

V roce, kdy se narodil, slavila ČSR čtyřicítka, což přijal s pláčem. Po absolvování střední školy se celou duší oddal kultuře, což zase přijala s pláčem ona. Ale neustoupil a přivedl tak na svět několik filmů, hudebních CD, velkou sadu rámovaných olejomalb a pár literárních děl, jak pod svým jménem, tak pod pseudonymem Zbigniew Daas (Servillní orangutan, Non, Smrtný román, Samotu chraň!, Metrosexuál...) Po přestěhování do malého bytu píše, vzhledem k omezenému prostoru, již jen krátké povídky, většinou o ničem, inspirované Vernonem Sullivanem a tzv.“drsnou školou“. Žije a pracuje v Praze.

POVÍDKY VO NIČEM

Ilustroval, grafickou úpravu navrhl, sazbu zhotovil a doplnil autorskými fotografiemi Miroslav Koželuh. Vydal Miroslav Koželuh vlastním nákladem, roku 2011 jako svou první publikaci. Vydání první. Všechna práva vyhražena.